

- 2) W wypadku odpowiedzi na pytanie pierwsze, że ochrona konsumencka przysługuje na gruncie Dyrektywy 93/13 nie każdemu konsumentowi, ale tylko właściwie poinformowanemu, dostatecznie uważnemu i rozsądnemu przeciętnemu konsumentowi, czy można za właściwie poinformowanego, dostatecznie uważnego i rozsądnego przeciętnego konsumenta uznać konsumenta, który nie przeczytał zawieranej umowy kredytu hipotecznego indeksowanego do waluty obcej opiewającej na 150 000 zł, zawieranej na 30 lat przed jej zawarciem? Czy można takiemu konsumentowi przyznać ochronę na gruncie Dyrektywy 93/13?
- 3) W wypadku odpowiedzi na pytanie pierwsze, że ochrona konsumencka przysługuje na gruncie Dyrektywy 93/13 nie każdemu konsumentowi, ale tylko właściwie poinformowanemu, dostatecznie uważnemu i rozsądnemu przeciętnemu konsumentowi, czy można za właściwie poinformowanego, dostatecznie uważnego i rozsądnego przeciętnego konsumenta uznać konsumenta, który wprawdzie przeczytał projekt umowy kredytu hipotecznego indeksowanego do waluty obcej zawieranej na 30 lat opiewającej na 150 000 zł, ale jej nie zrozumiał w pełni, a mimo to nie próbował zrozumieć jej znaczenia przed zawarciem, w szczególności nie zwracał się do drugiej strony umowy – banku z prośbą o wyjaśnienie jej znaczenia, znaczenia jej poszczególnych postanowień? Czy można takiemu konsumentowi przyznać ochronę na gruncie Dyrektywy 93/13?

(¹) Dz. U.1993 L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 25 marca 2020 r. w sprawie T-129/19, Necci / Komisja, wniesione w dniu 12 maja 2020 r. przez Claudia Necciego

(Sprawa C-202/20 P)

(2020/C 304/07)

Język postępowania: *francuski*

Strony

Wnoszący odwołanie: Claudio Necci (przedstawiciele: S. Orlandi, T. Martin, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia wydanego w dniu 25 marca 2020 r. przez Sąd Unii Europejskiej w sprawie Necci/Komisja, T-129/19;
- przekazanie sprawy do Sądu Unii Europejskiej w celu ponownego rozpoznania;
- rozstrzygnięcie o kosztach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie postanowienia wydanego w dniu 25 maja 2020 r. w sprawie T-129/19, na mocy którego Sąd Unii Europejskiej odrzucił jako niedopuszczalną jego skargę o stwierdzenie nieważności i obciążył go kosztami postępowania.

Wnoszący odwołanie podnosi z tego tytułu trzy zarzuty:

Zarzut pierwszy opiera się na przeinaczeniu przedmiotu sporu w zakresie, w jakim Sąd Unii Europejskiej uznał, że decyzja z dnia 18 lipca 2011 r. była niekorzystna dla wnoszącego odwołanie.

Zarzut drugi opiera się na naruszeniu jego prawa do skutecznej ochrony sądowej, zważywszy, że skoro jego skarga jest niedopuszczalna, wnoszący odwołanie nie dysponuje żadnym środkiem zaskarżenia celem zakwestionowania okoliczności, że nie jest on już objęty żadnym zabezpieczeniem społecznym, mimo świadczenia pracy przez całe swoje życie.

Zarzut trzeci opiera się na naruszeniu zasady zastosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa członkowskiego z tego względu, że Sąd Unii Europejskiej orzekł, że utrata wszelkiego zabezpieczenia społecznego we Włoszech w następstwie przeniesienia uprawnień emerytalnych „wynika z norm prawnych właściwych przedmiotowemu prawu krajowemu i nie ma żadnego wpływu na jego sytuację w odniesieniu do wspólnego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (RCAM).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla
Warszawy-Woli w Warszawie (Polska) w dniu 12 maja 2020 r. – M.P., B.P. przeciwko „A.”
prowadzącemu działalność za pośrednictwem „A.” S.A.**

(Sprawa C-212/20)

(2020/C 304/08)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.P., B.P.

Strona pozwana: „A.” prowadzący działalność za pośrednictwem „A.” S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 i art. 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾ oraz jej motywów, przewidujących obowiązek sporządzania umowy prostym i zrozumiałym językiem oraz konieczność interpretowania wątpliwości na korzyść konsumenta, zapis umowy określający kurs kupna i sprzedaży waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego kursem waluty obcej musi być sformułowany w sposób jednoznaczny, tj. tak, aby kredytobiorca/konsument mógł samodzielnie określić ten kurs w danym dniu, czy też w świetle rodzaju umowy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 w/w dyrektywy, długoterminowego (kilkudziesięcioletniego) charakteru umowy oraz faktu, iż wysokość waluty obcej podlega ciągłym (w każdej chwili) zmianom, możliwe jest sformułowanie postanowienia umownego w sposób ogólniejszy, a mianowicie odnoszący się do rynkowej wysokości waluty obcej uniemożliwiający wprowadzenie znaczącej nierównowagi stron w zakresie praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta w rozumieniu art. 3 ust. 1 w/w dyrektywy;
- 2) W razie pozytywnej odpowiedzi na pierwsze, czy w świetle art. 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz jej motywów, możliwa jest interpretacja zapisu umownego dotyczącego określania przez kredytodawcę (bank) kursu kupna i sprzedaży waluty obcej w ten sposób, aby rozstrzygnąć wątpliwości umowne na korzyść konsumenta i przyjąć, że umowa określa kursy kupna i sprzedaży waluty obcej, nie w sposób dowolny, lecz wolnorynkowy zwłaszcza w sytuacji, gdy obie strony tak samo rozumiały zapisy umowne określające kurs kupna i sprzedaży waluty obcej bądź kredytobiorca/konsument nie był zainteresowany kwestionowanym postanowieniem umownym w czasie zawarcia umowy i jej wykonywania, w tym nie zaznajomił się z treścią umowy w chwili jej zawarcia i przez cały czas jej trwania.

⁽¹⁾ Dz. U.1993 L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293